

Explaining the dynamics of US alliance-building against China in the South China Sea

Hamid Dorj

PhD in International Relations, University of Guilan, Rasht, Iran (Corresponding author).

Email: hamid.dorj@gmail.com

 0000-0003-3343-9485

Abstract

The South China Sea is considered a strategic region in Asia and the Pacific. This waterway has become an arena of competition and showdown between the United States and China over the past decade. This water area has become a scene of power struggle and confrontation between the United States and China over the past decade. The emergence of China's hard power in the region and the response of the United States and the South China Sea littoral states to these threats could affect the balance of power in East Asia, while developing tensions and arms races in East Asia. The main question of the research is: What are the dynamics of US alliance-building against China in the South China Sea? The research hypothesis is that China, by adopting a policy of internal balancing, has demonstrated aggressive and tough behavior in the South China Sea, which has increased Beijing's naval power and become a strategic threat to the United States and its regional partners in East Asia. Therefore, in response to China's increasing power and threats in the South China Sea, the United States has turned to a balance of power initiative in the form of foreign balance within the framework of its grand strategy. The results of the research show that The common understanding between the United States and the coastal countries of the South China Sea of the growing threats from China has led Washington to confront Beijing by being present in the region and creating a belt of alliances with coastal allies, which could significantly contribute to weakening China's power and forming a regional balance in favor of Washington and its allies in East Asian waters. These confrontations will greatly affect security and power structures in East Asia. The present research method is descriptive-analytical and qualitative, and library and internet methods were used to collect data.

Keywords: America, China, South China Sea, alliance, balance of power.

Extended Abstract

Introduction: China's assertive and aggressive behavior in the South China Sea and its increasing power pose a strategic threat to regional countries and the United States. Therefore, the United States has intensified its presence and intervention in the South China Sea under the pretext of maintaining freedom of navigation and, in fact, in response to China's rapid growth, which has expanded Washington's regional influence in East Asia and created tensions and competition in the region. The United States complements this presence by building strategic alliances with coastal countries against the Chinese threat and, in this regard, confronts China.

Research Question: What are the dynamics of US alliance-building against China in the South China Sea?

Research Hypothesis: The hypothesis of the research is that by adopting an internal balancing policy, China has shown an aggressive and harsh behavior in the South China Sea, which, while increasing Beijing's naval power, has become a strategic threat to the United States and its regional partners in East Asia. Therefore, against the increasing power and threats of China in the South China Sea, the United States has resorted to the power balance initiative in the form of external balancing within the framework of its grand strategy.

Methodology and Theoretical Framework: The present research is of an applied type and is descriptive-explanatory in terms of approach. In the descriptive-explanatory method, the researcher seeks to accurately describe the current state of a subject or phenomenon, which includes collecting information to test the hypothesis or answer questions related to the current state of the subject under study, and its purpose is not to create change or intervention in that phenomenon; rather, it only describes it. This research was also qualitative in nature; meaning that the research data was analyzed qualitatively and interpretively using rational reasoning. Library and Internet methods were used to collect primary research information and data. The balance of power theory refers to a situation where states balance themselves against external power or threat by combining their internal capabilities and forming alliances with others. The central point of the balance of power system is that the distribution of capabilities is approximately equal and states prevent disruption of the system in case of necessity or shifting alliances or engaging in war.

Research Findings: The South China Sea is a strategic region in East Asia and the Pacific, and has a high international status that has attracted the attention of regional and international players. China has built artificial islands and fortified them with military infrastructure, expanding its presence in the South China Sea, challenging the territorial claims of neighboring countries, and raising questions about freedom of navigation in the region. However, China's increased military presence in the South China Sea does not necessarily indicate that Beijing will use force and bullying to occupy more islands. Instead, China is seeking to strengthen its military presence to increase its bargaining leverage in future negotiations over geopolitical disputes in the region.

Since the beginning of the 21st century, the United States and China have sought to compete with each other for their position, role, and influence in the world. The South China Sea represents a microcosm of the growing Sino-US rivalry in the political-diplomatic, economic, and military spheres; This is particularly true of conflicting interpretations of the international rules-based order. In early 2010, the Obama administration announced its policy of reengagement in East Asia. The policy aims to strengthen US diplomatic and security commitments in the region by strengthening bilateral alliances and supporting regional multilateralism. The policy

aims to expand US diplomatic and security commitments in the region by strengthening bilateral alliances and supporting regional multilateralism. Although US politicians have repeatedly claimed that the Asia-Pacific rebalancing strategy does not encompass China, the United States has repeatedly attacked China on political, diplomatic, military, economic and other fronts. This means that the strategy is largely designed for China.

It seems that China is balancing the US in a subtle way, and in fact Beijing is seeking to combine domestic balancing with external soft balancing. The domestic hard balance strategy aims to increase China's relative power through economic development and military modernization, with an emphasis on asymmetric capabilities; while the foreign soft balance strategy is designed to limit or neutralize those US policies that are harmful to China's interests, and this is achieved through diplomatic proposals in multilateral and bilateral agreements. This strategic logic provides a stable external environment for China to pursue its path to great power status through economic growth and accumulation of relative power without a major confrontation with the United States. Therefore, the sense of insecurity and fear of coastal states regarding China's increasing naval power in the South China Sea and challenging the United States' superior position in global waters has caused Washington to react and create ties with its regional allies and partners in the Pacific with the aim of balancing Beijing's power in the region.

Conclusion: China is trying to monopolize the South China Sea and reduce American influence in the region, because Beijing believes that if the United States increases its influence in its territorial waters, it will threaten not only its commercial and economic interests, but also China's multifaceted interests. In its competition with China for influence, Washington has also tried to strengthen its military cooperation with its allies in the Indo-Pacific region, such as the Philippines, Japan, and Vietnam. On the other hand, Southeast Asian countries are concerned about China's growth. Some countries in the region are still engaged in conflicts in the South China Sea and criticize China for the behavior of the Chinese military fleet in dealing with their citizens and soldiers. In fact, ASEAN countries are trying to greatly increase the cost of China's behavior at the regional level by appealing to the superiority of American military power in the region and create a kind of deterrence logic against China.

Keywords: America, China, South China Sea, alliance, balance of power.

E-ISSN: 2717-0551 / University of Mazandaran / Quarterly of Strategic Studies of International Politics

Quarterly of Strategic Studies of International Politics is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License.

 10.22080/jpir.2026.29930.1446

تبیین چگونگی پویایی‌های اتحادسازی آمریکا در برابر چین در دریای چین جنوبی

حمید درج

دانش‌آموخته دکتری روابط بین‌الملل، دانشگاه گیلان، رشت، ایران (نویسنده مسؤل).

Email: hamid.dorj@gmail.com

 0000-0003-3343-9485

چکیده

دریای چین جنوبی از مناطق استراتژیک آسیا و اقیانوسیه به‌شمار می‌آید. این پهنه آبی در یک دهه اخیر به عرصه رقابت و زورآزمایی آمریکا و چین تبدیل شده است. ظهور قدرت سخت چین در منطقه و پاسخ ایالات متحده و کشورهای ساحلی دریای چین جنوبی به این تهدیدات، ضمن توسعه تنش‌ها و مسابقات تسلیحاتی در شرق آسیا، می‌تواند موازنه قدرت در شرق آسیا را تحت تأثیر قرار دهد. سؤال اصلی پژوهش این است که پویایی‌های اتحادسازی آمریکا در برابر چین در دریای چین جنوبی چگونه است؟ فرضیه پژوهش این است که چین با اتخاذ سیاست موازنه‌سازی درونی، رفتاری تهاجمی و سخت در دریای چین جنوبی از خود نشان داده که این امر ضمن افزایش قدرت دریایی پکن، به تهدیدی راهبردی برای ایالات متحده و شرکای منطقه‌ای آن در شرق آسیا تبدیل شده است؛ لذا ایالات متحده در برابر افزایش قدرت و تهدیدات چین در دریای چین جنوبی، در چارچوب راهبرد کلان خود به ابتکار موازنه قدرت در قالب توازن‌گرایی بیرونی متوسل گردیده است. نتایج حاصل از تحقیق نشان می‌دهد که درک مشترک آمریکا و کشورهای ساحلی دریای چین جنوبی از تهدیدات روزافزون چین، باعث شده است تا واشنگتن با حضور در منطقه و ایجاد کمربندی از اتحادها با هم‌پیمانان ساحلی به تقابل با پکن روی آورد که این امر می‌تواند به تضعیف قدرت چین و شکل‌گیری موازنه منطقه‌ای به نفع واشنگتن و متحدان آن در آب‌های شرق آسیا کمک شایانی کند. این تقابل‌جویی‌ها امنیت و چینش قدرت در شرق آسیا را به شدت تحت تأثیر قرار خواهد داد. روش پژوهش حاضر، توصیفی-تحلیلی و از نوع کیفی می‌باشد و برای جمع‌آوری داده‌ها نیز از شیوه کتابخانه‌ای و اینترنتی استفاده شده است.

کلیدواژه‌ها: آمریکا، چین، دریای چین جنوبی، اتحاد، موازنه قدرت.

۱. مقدمه

دریای چین جنوبی به دلیل منابع نفتی و گاز طبیعی فراوان از اهمیت ژئوپلیتیکی قابل توجهی در شرق آسیا برخوردار است که آن را به یک کانون بالقوه برای درگیری‌های مربوط به منابع تبدیل می‌کند. از نظر ژئوپلیتیک، دریای چین جنوبی کوتاه‌ترین دسترسی را برای اتصال اقیانوس هند و غرب اقیانوس آرام فراهم می‌کند. این سرزمین آبی همچنان یکی از مهم‌ترین چهارراه‌های دریایی برای تجارت بین‌المللی در نظر گرفته می‌شود که سالانه تریلیون‌ها دلار تجارت از این منطقه انجام می‌شود. دریای چین جنوبی علی‌رغم حیاتی بودن برای تجارت جهانی، کمربند داغ درگیری‌ها میان قدرت‌های جهانی و منطقه‌ای مانند چین، ویتنام، فیلیپین، مالزی، برونئی و تایوان است که بر سر حق حاکمیت بر جزایر و صخره‌های مختلف اختلاف دارند. قدرت‌های جهانی مانند ایالات متحده نیز اکنون درگیر مناقشه‌ی ارضی دریای چین جنوبی هستند. برخی کارشناسان می‌گویند جنگ جهانی سوم ممکن است از منطقه‌ی دریای چین جنوبی شروع شود. این امر نشان‌دهنده‌ی شدت درگیری‌های جاری در منطقه است. در طول جنگ جهانی دوم، دریای چین جنوبی دارای نمایش‌های نظامی بزرگ بود. در طول جنگ سرد، این منطقه به منطقه‌ای برای نظارت و مهار چین توسط ایالات متحده تبدیل شد. چین به‌عنوان دومین اقتصاد بزرگ جهان، بسیار به این منطقه دریایی وابسته است. اهمیت استراتژیک دریای چین جنوبی برای توسعه‌ی چین، این کشور را در راستای توسعه‌ی نیروی دریایی خود به سمت جنوب به جای شرق سوق می‌دهد. تسلط بر دریای جنوبی چین به نفع پکن است که نه تنها در تضمین توسعه‌ی خود، بلکه در تحکیم مرکزیت خود در آسیا نیز سودمند است. اقدامات قاطعانه‌ی چین در دریای چین جنوبی از جمله ساخت‌وساز جزایر مصنوعی و تقویت قدرت نظامی آن، نگرانی‌ها را در میان کشورهای همسایه و بازیگران بین‌المللی به‌ویژه آمریکا افزایش داده است. قاطعیت فزاینده‌ای که چین از خود نشان می‌دهد، با استراتژی تعادل مجدد آمریکا در تضاد است. افزایش قدرت و نفوذ پکن و انجام گشت‌هایی هوایی و دریایی در جزایر و آب‌های مورد مناقشه‌ی دریای جنوبی چین به‌طور بالقوه سلطه و قدرت هژمونیک واشنگتن را در منطقه‌ی آسیا-اقیانوسیه به چالش می‌کشد. درواقع، این‌گونه اقدامات چین در قالب موازنه‌سازی درونی معنا و تحلیل می‌شود.

رفتار قاطعانه و تهاجمی چین در دریای چین جنوبی و افزایش قدرت این کشور، تهدیدی استراتژیک برای کشورهای منطقه و ایالات متحده به حساب می‌آید. از این

رو، ایالات متحده حضور و مداخله خود را در دریای چین جنوبی به بهانه حفظ آزادی دریانوردی و در واقع، در پاسخ به رشد سریع چین تشدید کرده است که این امر ضمن گسترش رد پای نفوذ منطقه‌ای واشنگتن در شرق آسیا، باعث ایجاد تنش‌ها و رقابت‌ها در این منطقه شده است. ایالات متحده این حضور را با ائتلاف‌سازی استراتژیک با کشورهای ساحلی در برابر تهدید چین تکمیل می‌کند و در این راستا، به تقابل با چین می‌پردازد. براساس تئوری موازنه‌سازی خارجی، دولت‌ها گرد هم می‌آیند و اتحادی را برای ایجاد توازن و کسب نفوذ بیشتر بر یک قدرت مسلط یا در حال ظهور تشکیل می‌دهند. واشنگتن روزبه‌روز به ایفای نقش و حضور در این منطقه آسیا-اقیانوسیه مشتاق‌تر می‌شود و در تلاش است تا حلقه کمربند محاصره چین به مرور فراگیر شده و گسترش یابد. همان‌گونه که ایالات متحده به دنبال مهار و محصور کردن چین و به چالش کشیدن این کشور در منطقه است، چین نیز به دنبال خنثی‌سازی سیاست‌های ایالات متحده در شرق آسیا است که این امر باعث افزایش تنش‌ها و توسعه رقابت‌ها در منطقه خواهد شد. این نوشتار در تلاش است به تبیین الگوی رفتاری آمریکا و چین و تقابل این دو کشور دریای چین جنوبی در قالب نظریه موازنه قدرت بپردازد. در این رابطه باید گفت، اقدامات چین شامل ساخت جزایر، تقویت اقتصادی و نظامی و ... به‌عنوان موازنه‌سازی درونی و اقدامات آمریکا شامل تقویت اتحاد با متحدان آسیایی به‌عنوان موازنه‌سازی بیرونی مورد بحث و تحلیل قرار گرفته است. موضوعی که پژوهش‌های پیشین آن را نادیده گرفته‌اند و پژوهش حاضر درصدد قلم زدن در این خصوص است. بدین ترتیب، سؤال اصلی پژوهش این است که پویایی‌های اتحادسازی آمریکا در برابر چین در دریای چین جنوبی چگونه است؟ در خصوص سامان‌دهی تحقیق باید گفت، در گام اول، ضمن آوردن پیشینه پژوهش و تشریح نظریه موازنه قدرت تحت عنوان چارچوب نظری تحقیق، اهمیت ژئوپلیتیکی دریای چین جنوبی در منطقه آسیا و اقیانوسیه بررسی شده است. در گام دوم، اقدامات سخت چین برای سلطه بر آب‌های دریای چین جنوبی مورد واکاوی واقع شده است. در ادامه پژوهش به تقابل آمریکا با چین در دریای چین جنوبی پرداخته شده است. درنهایت، این نوشتار قبل از بحث و نتیجه‌گیری پیرامون موضوع مورد پژوهش، به‌صورت مجزا و جداگانه، پویایی‌های اتحادسازی آمریکا در برابر چین را در دریای چین جنوبی مورد تجزیه و تحلیل قرار داده است.

۲. پیشینه پژوهش

در خصوص الگوی رفتاری و اقدامات آمریکا و چین در دریای چین جنوبی، تاکنون تحقیقات زیادی انجام گرفته است که در ادامه صرفاً به چند نمونه از آن‌ها که ارتباط بیشتری با موضوع بحث پژوهش حاضر دارد، پرداخته می‌شود.

طباطبایی و البرزی (۱۳۹۹)، در مقاله‌ای با نام «منازعه بر سر جزایر و منابع دریای جنوب چین»؛ با رویکرد ژئوپلیتیکی به رفتار بازیگران منطقه‌ای و بین‌المللی در دریای چین جنوبی پرداخته‌اند و از مسائل مربوط به درک تهدید و شکل‌گیری ائتلاف بازیگران غفلت کرده‌اند؛ امری که موضوع مورد بحث پژوهش حاضر است و با پرداختن به بحث «موازنه‌سازی درونی» تلاش دارد تا آن را نیز برجسته سازد.

شفیعی و همکاران (۱۴۰۴)، در مقاله‌ای تحت عنوان «بررسی احتمال ابرقدرتی چین در برابر آمریکا با تأکید بر بررسی فضای حیاتی چین در دسترسی به آب‌های بین‌المللی»؛ از اقدامات چین در توسعه قدرت اقتصادی، نظامی و حاکمیت سرزمینی غفلت کرده‌اند؛ این در حالی است که نوشتار حاضر با طرح مسائل مربوط به موازنه-سازی درونی چین و توسعه قدرت ملی این کشور، در راستای برطرف کردن این خلأ گام برمی‌دارد.

کاردناس^۱ (۲۰۲۰)، در مقاله‌ای با نام «رقابت نظامی بین ایالات متحده و چین در دریای چین جنوبی: تحلیلی انتقادی»؛ به بررسی تهدیدات مشترک آمریکا و اروپا از قدرت‌یابی نظامی چین و حرکت این دو بازیگر استراتژیک غربی به سمت برقراری اتحاد نظامی با کشورهای آسه‌آن پرداخته و از متغیرهای توسعه اقتصادی چین و گسترش حاکمیت ارضی آن غفلت ورزیده است؛ موضوعی که پژوهش حاضر درصدد واکاوی ابعاد آن است.

نواز^۲ و همکاران (۲۰)، در مقاله‌ای تحت عنوان «تحلیل تطبیقی رقابت چین و آمریکا در منطقه هند و اقیانوسیه»؛ به واکاوی رقابت آمریکا و چین در منطقه هند و اقیانوسیه پرداخته‌اند. نقطه قوت این مقاله پرداختن به مسائل مربوط به توسعه سرزمینی و نظامی چین و برقراری اتحاد و همکاری‌های اقتصادی میان آمریکا و متحدان منطقه‌ای آن است. نقطه ضعف آن نپرداختن به مسائل مربوط به توسعه قدرت اقتصادی و صنعتی چین است که نوشتار حاضر سعی دارد به ابعاد آن بپردازد.

^۱ Cardenas

^۲ Nawaz

۳. چارچوب نظری: موازنه قدرت

این پژوهش برای بررسی و تحلیل الگوی رفتاری آمریکا و چین در دریای چین جنوبی، از نظریه موازنه قدرت استفاده کرده است. تبیین مفاهیمی همچون درک تهدید، افزایش قدرت، شکل‌گیری اتحادها برای ارزیابی و اثبات فرضیه پژوهش ضروری است؛ لذا نظریه موازنه قدرت که به درستی می‌تواند ابعاد موضوع پژوهش حاضر را توضیح دهد، از قابلیت تبیین بیشتری نسبت به نظریه‌های دیگر برخوردار است. کنت والتز^۱ در کتاب مشهور خود با عنوان «نظریه سیاست بین‌الملل»، بنیان‌های واقع‌گرایی ساختاری را بر نظریه موازنه قدرت بنا می‌کند. وی اظهار می‌دارد که سیاست بین‌الملل در نظامی عمل می‌کند که شاخص اصلی آن آنارشی بوده، هیچ قدرت فراملی در آن وجود ندارد و قدرت هدف نهایی محسوب می‌شود. هر کشوری در وضعیت طبیعی هابزی به سر می‌برد که در جریان رقابت برای بقا، تحت فشارهای فوق‌العاده‌ای قرار دارد. این فشارها موجب شکل‌گیری انواع متفاوتی از رفتارها در میان بازیگران می‌گردد؛ از یک طرف بازیگران نظام بین‌الملل را مجبور می‌سازد تا از رفتارهای موفق‌ترین بازیگران الگوبرداری کنند که این امر منجر به ایجاد واحدهای یکسان و هم‌زیستی میان بازیگران می‌گردد و از طرف دیگر، افزایش سریع قدرت یک بازیگر باعث تحریک سایر بازیگران برای افزایش قدرت خود و در صورت عدم کفایت، موجب ایجاد اتحاد میان آن‌ها برای جلوگیری از ظهور هژمون بالقوه می‌گردد و زمانی که موازنه قدرت برقرار شد، جاه‌طلبی هژمونیک از میان می‌رود. بنابراین، در وضعیت آنارشیک نظام بین‌المللی، موازنه قدرت همچون دست نامرئی آدام اسمیت در بازار عمل می‌کند (سازمند و همکاران، ۱۳۸۹: ۲۵۶-۲۵۵). در این نظریه، مفاهیم آنارشی، توزیع توانایی‌های مادی، سیاست خودیاری حاصل از آنارشی، معمای امنیت و سودهای نسبی در برابر سودهای مطلق لیبرالیستی اهمیت دارند. همین‌طور موازنه قدرت به‌عنوان یک نظریه خرد در ذیل نظریه کلان رئالیستی، راهنمای دولت‌ها است که در شرایط آنارشی تنها سازوکاری است که در کنار سازوکارهایی همچون قدرت هژمون و نیز دیپلماسی، صلح را حفظ می‌کند (Katsenstein, 1990: 21). در نظام موازنه قدرت، تصمیم‌گیرندگان سیاست خارجی برای حل و فصل اختلاف‌ها یا از روش‌های مسالمت‌آمیز و صلح‌جویانه بهره می‌گیرند و یا مخاطرات ناشی از جنگ را پذیرا می‌شوند. این توازن نیز به دو صورت موازنه داخلی (انباشت قدرت درون دولت‌ها) و موازنه بیرونی (اتحاد

¹ Kenneth Waltz

دولت‌ها در مقابل قدرت در حال هژمون شدن) خود را نمایان می‌کند. به‌طور کلی، نظریه، موازنه قوا اشاره به وضعیتی دارد که دولت‌ها در برابر قدرت یا تهدید بیرونی از راه ترکیب توانایی‌های داخلی خود و اتحاد با دیگران موازنه را برقرار می‌سازند. نقطه محوری نظام توازن قوا این است که توزیع توانایی‌ها تقریباً برابر بوده و دولت‌ها در صورت ضرورت یا جابه‌جایی اتحادها یا مبادرت به جنگ، از اختلال در سیستم جلوگیری می‌کنند (رنجکش و برناه، ۱۴۰۱: ۳۸۰-۳۷۹).

براساس تمهیدات نظری بالا می‌توان گفت؛ جهت‌گیری دولت‌ها تا زمانی که معطوف به حفظ توازن قدرت باشد؛ به سیاست اتحاد با دوستان و هم‌پیمانان یا رقابتی تحت کنترل با کشورهای متخاصم و رقیب منجر می‌گردد. کاربست این الگو در اتحاد آمریکا با متحدان منطقه‌ای در دریای چین جنوبی و از سوی، رقابت آمریکا و چین بر سر توازن‌سازی قدرت در شرق آسیا قابل ارزیابی است. در این خصوص باید گفت؛ از آنجایی که چین یکی از قدرتمندترین نیروهای مسلح دنیا را در اختیار دارد و از جمله کشورهای تجدیدنظرطلبی است که به‌طور مداوم طرح‌ها و پروژه‌های آمریکایی‌ها را با هدف ایجاد نظم نوین جهانی زیر سؤال می‌برد؛ لذا ضرورت توجه مقامات کاخ سفید به پکن و تلاش در جهت برقراری توازن علیه آن را می‌طلبد. در همین زمینه، گسترش قدرت اقتصادی و نظامی چین، به‌طور اجتناب‌ناپذیری تبدیل به یک رقیب قدرتمند در مقابل آمریکا در صحنه قدرت جهانی خواهد شد که این امر ضمن به چالش کشیدن استیلای جهانی واشنگتن، می‌تواند معادلات و قوانین بین‌المللی را به نفع خود دگرگون کند؛ لذا آمریکایی‌ها به گزینه‌ای غیر از جلوگیری از خیزش چین در آسیا و اقیانوسیه و تقابل با این کشور نمی‌اندیشند.

۴. روش‌شناسی پژوهش

پژوهش حاضر از نوع کاربردی بوده و از نظر رویکرد، توصیفی-تبیینی است. در روش توصیفی-تبیینی محقق به دنبال توصیف دقیق وضعیت فعلی یک موضوع یا پدیده است که شامل جمع‌آوری اطلاعات برای آزمون فرضیه یا پاسخ به سؤالات مربوط به وضعیت فعلی موضوع مورد مطالعه می‌شود و هدف آن ایجاد تغییر یا مداخله در آن پدیده نیست؛ بلکه فقط به توصیف آن می‌پردازد. این تحقیق نیز ماهیتی کیفی داشته است؛ بدین معنا که داده‌های پژوهش با استفاده از استدلال عقلایی به‌صورت کیفی و تفسیری مورد تحلیل قرار گرفته است. برای جمع‌آوری اطلاعات و داده‌های اولیه پژوهش از شیوه کتابخانه‌ای و اینترنتی استفاده شده است.

۵. یافته‌های پژوهش

۵-۱. نگاهی به اهمیت ژئوپلیتیکی دریای چین جنوبی در آسیا و اقیانوسیه

دریای چین جنوبی از مناطق راهبردی شرق آسیا و اقیانوس آرام به‌شمار می‌آید و موقعیت بالای بین‌المللی دارد که توجه بازیگران منطقه‌ای و بین‌المللی را به خود جلب کرده است. این دریا مهم‌ترین مسیرهای انرژی برای کشورهای آسیای شرقی مانند چین، ژاپن و کره جنوبی برای انتقال نفت و گاز طبیعی از خلیج فارس را پوشش می‌دهد. بنابراین دریای چین جنوبی برای امنیت انرژی و اقتصادی چین و کشورهای آسیای شرقی اهمیت ژئوپلیتیک و ژئواستراتژیک دارد. دریای چین جنوبی از بیش از ۲۰۰ جزیره کوچک، صخره‌ها، سوله‌ها، جزایر مرجانی و ساحل‌های شنی تشکیل شده است که به سه مجمع‌الجزایر اسپراتلی، پاراسلز و پراتاس، بانک مکلسفیلد و شول اسکاربورو گروه‌بندی شده‌اند. اهمیت استراتژیک دریای چین جنوبی عمدتاً به دلیل موقعیت جغرافیایی آن است؛ زیرا این منطقه یکی از شلوغ‌ترین و استراتژیک‌ترین خطوط کشتی‌رانی جهان است. بیش از ۵۰ درصد تجارت جهانی از طریق تنگه مالاکا، تنگه سوندا و تنگه لومبوک بر فراز جزایر و آب‌های دریای چین جنوبی انجام می‌شود. از منظر استراتژیک، اهمیت جغرافیایی دریای چین جنوبی در این است که هر کس بر آن تسلط داشته باشد؛ بر آینده آسیای شرقی مسلط خواهد شد (Zhou, 2015: 1).

درک دلایل چندوجهی در پس اهمیت دریای چین جنوبی نیازمند تحلیلی جامع است. نخست، دریای چین جنوبی یک مسیر تجارت دریایی حیاتی است که سالانه حمل‌ونقل کالاهایی به ارزش تریلیون‌ها دلار را تسهیل می‌کند. گلوگاه استراتژیک ایجادشده توسط تنگه مالاکا به دلیل حجم زیادی از کالاهای تجاری که از آن عبور می‌کنند؛ به منبع نگرانی تبدیل شده است (Weblord: 2019: 6). این امر شامل برخی از مهم‌ترین خطوط کشتی‌رانی جهان است که سالانه ۵.۳ تریلیون دلار کالا از طریق دریای چین جنوبی ترانزیت می‌کند که مجموعاً ۱.۲ تریلیون دلار برای تجارت با ایالات متحده در سال ۲۰۱۹ رقم خورد (Cordesman And Others, 2019: 339). علاوه بر این، سالانه ۱۱.۳ میلیارد دلار تجارت در این دریا انجام می‌شود و تقریباً یک‌سوم حمل‌ونقل جهان، از دریای چین جنوبی می‌گذرد (Macaraig And Fenton 2021: 51). ثانیاً، دریای چین جنوبی از نظر شیلات غنی و منابع آبرزی بسیار مهم است. در این رابطه، دریای چین جنوبی یکی از مهم‌ترین مناطق اقتصادی و زیست‌محیطی جهان است. بیش از نیمی از کشتی‌های ماهی‌گیری جهان در دریای چین جنوبی

هستند و میلیون‌ها نفر برای غذا و امرار معاش به این آب‌ها وابسته هستند (Weblord, 2019: 5).

نقشه ۱. اهمیت ژئواستراتژیک دریای چین جنوبی (Nawaz et al., 2025: 147)

علاوه بر این، گزارشی توسط مرکز مطالعات استراتژیک و بین‌المللی و سازمان زمین‌شناسی ایالات متحده در سال ۲۰۱۲ تخمین زد که ممکن است ۱۶۰ تریلیون فوت مکعب دیگر گاز طبیعی و ۱۲ میلیارد بشکه نفت در دریای چین جنوبی کشف نشده باشد. اهمیت دریای چین جنوبی غیرقابل انکار و چندوجهی است. موقعیت استراتژیک، نقش آن در تجارت جهانی و فراوانی منابع طبیعی، این دریای سرزمینی را به منطقه‌ای حیاتی برای کشورهای مختلف تبدیل کرده است. کنترل و ثبات دریای جنوبی چینریال نه تنها برای کشورهای درگیر مستقیم، بلکه برای کل جامعه بین‌المللی پیامدهای اقتصادی و امنیتی قابل توجهی دارد. در تلاش برای رسیدگی به مسائل پیچیده پیرامون دریای چین جنوبی، باید اصول حقوق بین‌الملل، حل مسالمت‌آمیز اختلافات و حفظ کشتی‌رانی آزاد در اولویت قرار بگیرد تا ثبات منطقه و رفاه جهانی تضمین شود (Md And Others, 2024: 78-77).

۵-۲. کاربست قدرت سخت در سیاست خارجی چین در دریای چین جنوبی

دریای چین جنوبی برای دهه‌ها مورد مناقشه بوده و چندین کشور مدعی حاکمیت بر جزایر مختلف و سرزمین‌های دریایی هستند. چین موضع غیرقانونی با سایر مدعیان دریای چین جنوبی، از جمله مالزی، برونئی، ویتنام، فیلیپین و تایوان را در مجامع بین‌المللی یا چندجانبه اتخاذ کرده است. در سال ۱۹۹۹، دولت چین ممنوعیت سالانه

ماهی‌گیری در تابستان را اجرا کرد. مناقشه دریای چین جنوبی هنوز به یک راه‌حل قطعی نیاز دارد (Hanif Zaki, 2024: 119). علی‌رغم ادعای کشورهای آسیای جنوب شرقی، چین از نظر تاریخی تمام قلمروی دریای چین جنوبی را نیز تحت کنترل خود می‌داند. این اختلاف همچنان منبع تنش و درگیری بالقوه بین چین و سایر کشورهای منطقه است. تنش‌ها بر سر آب‌های منطقه از زمان جنگ سرد (Southgate, 2019: 196)، با مواردی از درگیری که به عوامل مختلفی از جمله رشد فزاینده اقتصادی و نوسازی نظامی چین، افزایش رقابت برای منابع دریایی، وضعیت چین به‌عنوان یک قدرت رو به رشد، افزایش رقابت با ایالات متحده و تثبیت قدرت در زمان شی جین‌پینگ، رئیس‌جمهور چین، مرتبط است، در نوسان است. در این راستا، قاطعیت فزاینده چین در دریای چین جنوبی نیز به‌عنوان افزایش تنش بر سر ادعاهای ارضی و حقوق دریایی رقابتی گزارش شده است. در سال ۱۹۷۹، دنگ شیائوپینگ خواستار «یک نیروی دریایی قوی با قابلیت رزمی مدرن» شد (Md And Others, 2024: 76) که این امر تأثیر به‌سزایی بر ایجاد و توسعه پایگاه‌ها و سیلوهای نظامی پکن و تقویت قدرت نظامی آن در آب‌های دریای چین جنوبی داشته است.

قاطعیت فزاینده چین در منطقه، عمدتاً از طریق ادعای «خطوط نه‌گانه» آن، مورد بررسی و نگرانی قابل توجهی قرار گرفته است (Fravel, 2011: 294). چین جزایر مصنوعی ساخته و آن‌ها را با زیرساخت‌های نظامی مستحکم کرده، حضور خود را در دریای چین جنوبی گسترش داده، ادعاهای سرزمینی کشورهای همسایه را به چالش می‌کشد و پرسش‌هایی را درباره آزادی دریانوردی در منطقه ایجاد می‌کند. با این حال، افزایش حضور نظامی چین در دریای چین جنوبی لزوماً نشان‌دهنده این نیست که پکن از زور و قلدری برای اشغال جزایر بیشتری استفاده خواهد کرد. در عوض، چین به دنبال تقویت حضور نظامی خود برای افزایش اهرم چانه‌زنی خود در مذاکرات آینده بر سر مناقشات ژئوپلیتیکی منطقه است (Md And Others, 2024: 75). ادعای گسترده چین بر منطقه دریای چین جنوبی، دست برتر را به چین در رقابت قدرت جهانی ایالات متحده و چین خواهد داد. ادعای چین بر دریای چین جنوبی از طریق «خطوط نه‌گانه» تقریباً کل منطقه‌ای را که چین در نقشه ملی خود در سال جاری نشان داده بود؛ پوشش می‌دهد. در ۱۲ ژوئیه ۲۰۱۶، دادگاه دائمی داوری تصمیم گرفت که ادعای حاکمیت چین بر منطقه فاقد یک بنیاد قانونی است. با این حال، چین این احکام را نادیده می‌گیرد و همچنان ادعای گسترده «خطوط نه‌گانه» خود را

که شامل بیش از ۸۰٪ از آب‌های مورد مناقشه دریای چین جنوبی است؛ ادامه می‌دهد (Hanif Zaki, 2024: 118-119).

این نقشه کشورهای درگیر در مناقشات ارضی دریای چین جنوبی از جمله مالزی، فیلیپین و ویتنام را دچار مشکل می‌کند. چین اقدامات قاطعانه را با افزایش قابلیت نظامی، به‌ویژه در جزایر پاراسل و اسپراتلی در تعقیب ادعاهای ارضی بیشتر ادامه داده است. اخیراً تصاویر ماهواره‌ای نشان داده است که چگونه چین با گسترش اندازه جزایر و ساخت جزایر جدید به منظور افزایش منطقه اقتصادی انحصاری، ادعای خود را بر منطقه دریایی افزایش می‌دهد. همچنین گزارش شده است که چین جزیره وودی را با استقرار تجهیزات نظامی مانند موشک‌های کروز، جت‌های جنگنده و سیستم‌های راداری نظامی کرده است. سایر بازیگران جهانی و منطقه‌ای مانند ایالات متحده، روسیه، ژاپن و هند نیز نقش خود را در این مناقشه ایفا می‌کنند که پیچیدگی را افزایش می‌دهد. این کشورها اقدامات چین را به‌عنوان یک تهدید در نظر می‌گیرند و هدف آن‌ها حفظ عناصر قدرت خود در زمینه‌های سیاسی، اقتصادی و نظامی است (Amin And Hassan, 2024: 2-3). درواقع، استراتژی چین در ساخت‌وساز جزایر مصنوعی و مجهز کردن این جزایر به سایت‌های نظامی، به‌کارگیری قدرت سخت این کشور در قبال آب‌های مورد مناقشه دریای چین جنوبی را به نمایش می‌گذارد.

براساس موازنه‌سازی درونی می‌توان گفت، دولت‌ها که انگیزه اصلی آن‌ها بقاء و امنیت است، درصدد بهره‌گیری و توسعه منابع داخلی نظیر شتاب بخشیدن به رشد اقتصادی، افزایش قابلیت نظامی، برگزیدن یک راهبرد هوشمندانه و استفاده صحیح از ابزارهای سیاسی هستند تا قدرتمندترین دولتی را که می‌تواند تهدیدی بالقوه باشد، محدود کنند (Waltz, 2008: 137). در این رابطه باید گفت، دریای چین جنوبی ارزش زیادی برای توسعه اقتصادی چین دارد؛ زیرا این کشور سهم عمده‌ای از انرژی و محصولات خود را از طریق این آب‌ها وارد و صادر می‌کند. بنابراین برای پکن، کنترل جزایر اسپراتلی در دریای چین جنوبی به معنای ایمن‌سازی خطوط ارتباطی دریایی آن است؛ زیرا آن‌ها در مرکز تجارت مسیر دریایی قرار دارند. ارزیابی اوراق سفید چین نشان می‌دهد که سیاست خارجی پکن ماهیت تدافعی دارد؛ زیرا اکثر این اسناد از نیاز به توسعه اقتصادی و همکاری صلح‌آمیز در سطوح منطقه‌ای و بین‌المللی حمایت می‌کنند؛ اما نه به قیمت امنیت ملی. کاغذ سفید چین در سال ۲۰۱۰ اشاره کرد که چین در جست‌وجوی ثبات منطقه‌ای است. همچنین این کشور بر رهبری منطقه‌ای تأکید دارد تا خود را برای مقابله با یک محیط نامطمئن‌تر سیاسی، اقتصادی و نظامی

آماده کند. در اسناد علمی سال ۲۰۱۳ چین آمده است که پکن در تلاش است تا از حاکمیت ملی و تمامیت ارضی خود در کنار حمایت از توسعه اقتصادی صلح‌آمیز کشور محافظت کند (Mehboob, 2018: 208). از این رو، پکن براساس محاسبات استراتژیک خود از تهدیدات خارجی و واکنش قدرت هژمون، توسل به موازنه‌سازی سخت و ابزار نظامی را در دستور کار سیاست خارجی خود در آب‌های مناقشه‌آمیز دریای چین جنوبی قرار داده است. این موضوع می‌تواند به افزایش قدرت ملی چین و بیرون راندن واشنگتن از آسیا و اقیانوسیه کمک شایانی بخشد. با گسترش رد پای چرخ‌های ماشین نظامی چین در آب‌های اقیانوس آرام، موازنه آسیایی به نفع پکن تغییر خواهد کرد. قدرت نظامی چین متناسب با افزایش تولید ناخالص داخلی این کشور گسترش خواهد یافت. توسعه قدرت سخت چین منجر به برخی منازعه‌ها در منطقه خواهد شد.

یکی از عواملی که باعث ایجاد اختلاف در دریای چین جنوبی می‌شود؛ موضوع منابع نفت و گاز است. اذعان به ادعای حاکمیت و مرزبندی جزایر، سوله‌ها و جزایر مرجانی در جزایر نانشا و جاهای دیگر، قلب مناقشات جاری در دریای چین جنوبی را نشان می‌دهد و موضوع منابع نفت و گاز را به مرکز استراتژیک طرف‌های مناقشه تبدیل می‌کند (Guoqiang, 2015: 5). این مسیر دریایی برای چین بسیار حیاتی است و به چشم‌اندازهای جهانی یا منطقه‌ای محدود نمی‌شود. تجارت دریایی چین به شدت به این مسیر متکی است؛ اگرچه ۵۵ تا ۶۰ درصد تجارت هند به این مسیر دریایی بستگی دارد (Pant, 2021: 4). بسیاری از کشورهای خارج از منطقه نیز از منافع خود در رابطه با این ارتباطات دریایی محافظت می‌کنند و هند، ایالات متحده، فرانسه و انگلیس نمی‌خواهند شاهد کنترل کامل چین بر دریای چین جنوبی باشند؛ زیرا هزینه‌های اضافی برای کشتی‌رانی تجاری به سایر کشورها تحمیل می‌کند و نیاز به مجوز چین دارد (Rahn, 2018: 5). درنهایت، کنترل دریای جنوبی چین، امنیت تجارت دریایی، دفاع عمیق از سرزمین اصلی و تولید بیشتر هیدروکربن را برای چین فراهم می‌کند. همه این تحرکات به سمت یک هدف خاص در جنگ دریایی هدایت می‌شوند: «تغییر وضع موجود سرزمینی با زور براساس ادعای چین که با نظم موجود حقوق بین‌الملل ناسازگار است» (Verblaauw, 2021: 59). با استناد به مفاد متن بالا می‌توان گفت، اسناد رسمی چین شامل سه مضمون تکرار شونده است: ۱- اصرار بر حق تاریخی حاکمیت ارضی بر جزایر دریای چین جنوبی؛ ۲- ضرورت توسعه قدرت دفاعی؛ ۳- توسعه اقتصادی صلح‌آمیز. در این میان، توسعه قدرت اقتصادی، نظامی و سرزمینی چین ضمن افزایش قدرت منطقه‌ای این کشور، می‌تواند نقش مهم و راهبردی به

چینی‌ها در شکل دادن معادلات شرق آسیا بدهد و پکن را به یک قدرت بزرگ آسیایی تبدیل کند. این امر ضمن تهدید برای سیاست‌ها و منافع واشنگتن و متحدان آسیایی آن، پکن را به یک بازیگر نظم‌ساز در شرق آسیا ارتقا خواهد بخشید. همراه با صنعتی-شدن سریع چین، این کشور گام‌های بزرگی در نوسازی نظامی برداشته است و اکنون قادر است بیشتر سخت‌افزارهای نظامی خود را در داخل کشور تولید کند. در واقع، توسعه قدرت اقتصادی، نظامی و سرزمینی، به منزله کارتی در دست چینی‌ها برای به چالش کشیدن نظم تک‌قطبی آمریکا عمل می‌کند. این مفاهیم در چارچوب راهبرد موازنه‌سازی درونی چین قابل بحث است.

۵-۳. تلاش آمریکا برای ایجاد شبکه‌ای از شرکای منطقه‌ای در تقابل با چین

از آغاز قرن بیست‌ویکم، ایالات متحده و چین تلاش کردند تا برای تقویت موقعیت، نقش و نفوذ خود در جهان با یکدیگر رقابت کنند. دریای چین جنوبی نمایان‌گر دنیای کوچکی از رقابت فزاینده چین و ایالات متحده در حوزه‌های سیاسی-دیپلماتیک، اقتصادی و نظامی، به‌ویژه در مورد تفسیرهای متضاد نظم مبتنی بر قوانین بین‌المللی است (Bosbotinis, 2021: 5). کاپلان از اندیشمندان روابط بین‌الملل معتقد است: «همان‌طور که سرزمین آلمان خط مقدم نظامی جنگ سرد را شامل می‌شد، آب‌های دریای چین جنوبی ممکن است خط مقدم نظامی مناقشه بزرگ دهه‌های آینده را شکل دهند (Kaplan, 2011: 4). در اوایل سال ۲۰۱۰، دولت اواما سیاست تعامل مجدد خود را در شرق آسیا اعلام کرد. هدف این سیاست تقویت تعهدات دیپلماتیک و امنیتی آمریکا در منطقه از طریق تقویت اتحادهای دوجانبه و حمایت از چندجانبه-گرایی منطقه‌ای است (Vo et al., 2023: 339). هدف این سیاست گسترش تعهدات دیپلماتیک و امنیتی آمریکا در منطقه از طریق تقویت اتحادهای دوجانبه و حمایت از چندجانبه‌گرایی منطقه‌ای است. اگرچه سیاست‌مداران ایالات متحده بارها ادعا کرده‌اند که استراتژی متعادل کردن مجدد آسیا و اقیانوسیه، چین را احاطه نمی‌کند؛ اما ایالات متحده بارها به چین در زمینه‌های سیاسی، دیپلماتیک، نظامی، اقتصادی و سایر زمینه‌ها حمله کرده است. این امر بدین معنی که این استراتژی تا حد زیادی برای چین طراحی شده است (Allison, 2017: 7). بر طبق تئوری موازنه قدرت، کشورهای مؤثر در نظام موازنه قدرت به اتحاد با دولت‌های دوست متوسل می‌شوند تا ضمن حفاظت از خویش، موقعیت قدرت بهتری در برابر دیگران به دست آورند. در این خصوص، ایالات متحده آمریکا شبکه‌ای ائتلافی خود را در منطقه حفظ کرده و نسبت به فعال‌سازی و پویایی آن اقدام می‌کند. واشنگتن در تلاش است تا ضمن بهره‌برداری از

انگیزه‌های منطقه‌ای و تزریق توان به این نیروها، توان مدیریتی خود را در منطقه افزایش داده و کنترل و انزوای چین را امکان‌پذیر کند. این اقدامات در قالب موازنه‌سازی بیرونی واشنگتن قابل فهم است.

هر دو کشور ایالات متحده و چین آرزو دارند رهبری مسائل سیاسی و امنیتی را در آسیای جنوب شرقی به عهده بگیرند که این امر باعث بی‌ثباتی و تهدید امنیتی برای منطقه می‌شود. با افزایش رقابت ایالات متحده و چین برای تسلط و کنترل بر آسیای جنوب شرقی و دریای چین جنوبی، منطقه ناپایدارتر می‌شود. اثرات رقابت قدرت منطقه‌ای منجر به افزایش و مدرن‌سازی ارتش‌ها و نیروهای مسلح کشورهای شرکت‌کننده خواهد شد. علاوه بر این، چین ستون فقرات اقتصادی چندین کشور آسیای جنوب شرقی است. چین اکنون به واسطه قدرت نظامی برترش قدرتمندترین کشور منطقه است. به همین دلیل، بسیاری از کشورهای آسیای جنوب شرقی خواهان حضور ایالات متحده در منطقه برای حفظ توازن قوا و جلوگیری از تسلط چین بر این منطقه هستند. چین به دلیل برتری قدرت خود، همیشه کشورهای کوچک‌تر را مجبور می‌کند تا از روش دیپلماتیک گفت‌وگوی دوجانبه استفاده کنند تا آن‌ها را مجبور به موافقت با خواسته‌های خود کند. درحالی‌که ویتنام و برخی دیگر از کشورهای آسیای جنوب شرقی طرفدار مذاکرات چندجانبه برای موازنه قدرت در برابر چین هستند؛ کشورهای قدرتمند اصلی تلاش می‌کنند تا کشورهای آسه‌آن را تحت تأثیر قرار دهند و آن‌ها را ترغیب کنند تا منافع خود را در شرایط همکاری و درگیری پیش ببرند که این امر چندین بار آسه‌آن را در شرایط سخت قرار داده است (Nguyen et al., 2024). به نظر می‌رسد چین به شیوه‌ای ظریف با آمریکا موازنه ایجاد می‌کند و در حقیقت پکن به دنبال این است که موازنه داخلی را با موازنه نرم خارجی ترکیب کند. راهبرد موازنه سخت داخلی، ناظر به افزایش قدرت نسبی چین از طریق توسعه اقتصادی و مدرنیزاسیون نظامی، با تأکید بر توانایی‌های نامتقارن است؛ درحالی‌که راهبرد موازنه نرم خارجی، برای محدودسازی یا خنثی‌سازی آن دسته از سیاست‌های آمریکا طراحی شده که برای منافع چین مضر است و این امر از طریق پیشنهادات دیپلماتیک در پیمان‌های چندجانبه و دوجانبه محقق می‌شود. این منطق استراتژیک، یک محیط خارجی بایئات را برای چین فراهم می‌کند تا بتواند با رشد اقتصادی و انباشت قدرت نسبی خود و بدون مواجهه شدید با آمریکا، مسیر خود را برای رسیدن به جایگاه یک قدرت بزرگ طی کند (چگنی‌زاده، ۱۳۹۲: ۲۵۶).

براساس نظریه موازنه قدرت، ترس از قدرت در یک محیط آنارشیک، هدایت دولت‌ها را در سیستم به سمت موازنه در برابر یکدیگر به دنبال دارد؛ زیرا در وضعیت آنارشی دولت‌ها به صورت مداوم نگران امنیت خود در سیستم هستند و این نگرانی باعث تحریک دولت‌ها به سمت ارائه یک رفتار توازن‌بخش به‌عنوان یک رفتار خودیاری خردمندانه می‌شود (میرترابی و علی‌تبار فیروزجایی، ۱۳۹۵: ۳۵). در این رابطه، کشورهای جنوب شرق آسیا از قدرت روزافزون چین به شدت هراس دارند و خیزش چین را تهدیدی علیه خود تلقی می‌کنند. در نتیجه این کشورها به دنبال حضور مؤثرتر و واشنگتن در مناسبات منطقه بوده‌اند. با حضور ایالات متحده در منطقه، چین از یک سو احساس تهدید بیشتری کرده و تلاش می‌کند قدرت دفاعی خود را افزایش داده و از سوی دیگر، همچنان نمی‌خواهد با بزرگ‌ترین قدرت جهان وارد تنش و رویارویی نظامی شود؛ لذا چین نیازمند مدیریت هوشمندانه روابط با قدرت هژمون است تا از این طریق بتواند هم از منافع ملی خود دفاع کرده و هم ثبات پیرامونی و حاکمیت سرزمینی خود را تأمین کند (سازمند و محمدی، ۱۴۰۳: ۱۲۶).

دریای چین جنوبی منطقه‌ای است که چین باید بیشترین تلاش را برای تضمین امنیت ملی و افزایش قدرت خود و تحقق «رؤیای چینی» خود انجام دهد. در نتیجه، در منطقه دریای چین جنوبی، هنوز اختلاف قدرت بین ایالات متحده و چین وجود دارد (Weaver, 2015: 13). همه کشورهای منطقه تمایل دارند به جای تقویت یا ایجاد همکاری جدید مؤثرتر، بر افزایش قدرت خود برای مقابله با نیروهای چینی که فرض می‌شود تهاجمی هستند؛ تمرکز کنند (Widian And Arimadona, 2018: 102). از این رو، احساس ناامنی و هراس کشورهای ساحلی از افزایش قدرت دریایی چین در آب‌های دریای چین جنوبی و به چالش کشیدن موقعیت برتر ایالات متحده در آب‌های جهانی، سبب واکنش واشنگتن و ایجاد پیوند با متحدین و شرکای منطقه‌ای خود در حوزه اقیانوس آرام با هدف متوازن ساختن قدرت پکن در منطقه شده است. در واقع، منطقه آسیا و اقیانوسیه به یکی از بزرگ‌ترین صحنه‌های اختلاف و رقابت بین چین و ایالات متحده تبدیل شده است.

طبق نظریه موازنه قدرت، افزایش قدرت نظامی یک دولت منجر به احساس ناامنی در میان سایر دولت‌ها می‌شود و آن‌ها را به اقدامات متقابل برمی‌انگیزد و بدین ترتیب، تعادل ساختاری نظام بازتعریف می‌شود (بصیری و همکاران، ۱۳۹۱: ۵۸). در این

خصوصاً، در سفر لویید آستین^۱، وزیر دفاع ایالات متحده به مانیل در ۲ فوریه ۲۰۲۳، مقامات دفاعی فیلیپین و ایالات متحده اعلام کردند که تأسیسات نظامی اضافی فیلیپین براساس توافق‌نامه همکاری دفاعی پیشرفته (۲۰۱۴)، میزبان نیروهای آمریکایی خواهد بود. این اعلامیه تلاش‌های دولت بایدن را برای گسترش رد پای استراتژیک آمریکا در سراسر زنجیره جزیره اول برای مقابله با اقدامات تهاجمی چین علیه تایوان تقویت کرد (De Castro, 2024: 95). در ۳ آوریل ۲۰۲۳، دولت فیلیپین مکان‌های جدید توافق‌نامه همکاری دفاعی پیشرفته را که برای استقرار نیروهای آمریکایی در دسترس است، فاش کرد. سفارت چین در مانیل به سرعت با دسترسی استراتژیک آمریکا به پایگاه‌های فیلیپین مخالفت کرد. وانگ یی^۲، وزیر خارجه پیشین چین و عضو دفتر سیاسی، به رئیس جمهور مارکوس هشدار داد که «شتاب انعقاد توافق خود با رئیس جمهوری چین پینگ در مورد مدیریت مناسب اختلافات دریای چین جنوبی را از دست ندهد» (Sutter And Huang, 2023: 87). در واقع، توافق‌نامه همکاری دفاعی پیشرفته، تلاش‌های متحدان منطقه‌ای واشنگتن را برای گسترش رد پای استراتژیک آمریکا در جنوب شرقی آسیا و منطقه هند و اقیانوس آرام در برابر چین تهاجمی و توسعه طلب تقویت کرد.

ترامپ در سفر ۲۴ اکتبر ۲۰۲۵ خود به شرق آسیا، در نشست آسه‌آن که در مالزی برگزار شد؛ با تکیه بر منطق تقابل با چین اعلام کرد که آمریکا از ائتلاف کواد^۳ (ایالات متحده، ژاپن، هند و استرالیا) برای تقویت امنیت دریایی در اقیانوس هند و آرام حمایت می‌کند و خواستار آزادی کشتی‌رانی در دریای چین جنوبی شد. هرچند ترامپ تصور می‌کند که با فشارهای اقتصادی و امنیتی می‌تواند رقیب نوظهور خود را تضعیف کند، اما این اقدامات تنش‌زا نه تنها کمکی به حل بحران‌ها نمی‌کند؛ بلکه می‌تواند دو قدرت بزرگ را به سمت رویارویی بکشاند. در همین چارچوب، کوین راد^۴، نخست‌وزیر سابق استرالیا و نویسنده کتاب «جنگ قابل اجتناب»، آسه‌آن را به‌عنوان یکی از «دایره‌های حیاتی منافع چین» معرفی می‌کند و هشدار می‌دهد که هر گام اشتباه در این منطقه می‌تواند «تله توسیدید» را فعال کند و رقابت اجتناب‌ناپذیر میان قدرت نوظهور و قدرت مسلط را به سمت جنگ سوق دهد. در همین چارچوب، ترامپ در حاشیه نشست آسه‌آن، مجموعه‌ای از توافقات تجاری در حوزه مواد معدنی راهبردی

¹ Lloyd Austin

² Wang Yi

³ Quad

⁴ Kevin Rudd

را با تایلند، مالزی و کامبوج امضاء کرد که براساس آن، طرفین برای رفع موانع تعرفه‌ای و غیرتعرفه‌ای همکاری خواهند کرد. آمریکا در چارچوب این توافق‌ها، نرخ تعرفه ۱۹ درصدی را بر بیشتر صادرات از سه کشور یادشده حفظ خواهد کرد (Weisel, 2025: 3). درواقع، ترامپ از طریق امضای تفاهم‌نامه‌های همکاری و ایجاد روابط نزدیک‌تر با کشورهای منطقه، آن‌ها را به سوی واشنگتن متمایل کند و هم‌زمان حلقه فشار اقتصادی و امنیتی علیه چین را تنگ‌تر کند. ترامپ در تلاش برای اعمال تعرفه‌های سنگین در راستای تضعیف منطقه‌ای چین و ممانعت از به‌دست‌گرفتن فاکتورهای قدرت در عرصه بین‌الملل برآمده است و در این راستا، پایتخت‌های کشورهای ساحلی را به‌عنوان یک وزنه تعادل در برابر قدرت پکن در منطقه تقویت و حفظ می‌کند.

۶. تجزیه و تحلیل

منطقه آسیا و اقیانوسیه به یکی از بزرگ‌ترین صحنه‌های اختلاف و رقابت بین چین و ایالات متحده تبدیل شده است. در دوران جنگ سرد، حضور آمریکایی‌ها در آسیا و اقیانوسیه در چارچوب رقابت استراتژیک با شوروی قابل فهم بود. جنگ سرد ملزومات خاص خود را داشت و مقامات کاخ سفید ناچار بودند برای سد کردن خطر شوروی و کمونیست که تهدیدی راهبردی برای جهان آزاد به‌شمار می‌آمد، در منطقه حضور مؤثری داشته باشند. بعد از فروپاشی شوروی در سال ۱۹۹۱، اهداف جهانی واشنگتن نیز به تبع آن تغییر کرد و در این خصوص، در راستای گسترش و تثبیت هژمونی جهانی خود گام برداشتند. ایالات متحده به دنبال این هدف تصمیم گرفت که تمام موانع موجود را از سر راه خود بردارند. از مهم‌ترین این موانع، بازیگران نوظهور به‌ویژه چین است. چین با رشد سریع اقتصادی و حجم بالای تولید ثروت و به تبع آن افزایش قدرت نظامی، نگرانی مقامات واشنگتن را برانگیخته است. این کشور حضور استراتژیک خود را در دریای چین جنوبی و آب‌های اطراف آن و تسلط بر اعماق این آب‌ها مستحکم کرده است.

همچنین چین با ساخت‌وساز جزایر مصنوعی، ایجاد سایت‌های نظامی در دریای چین جنوبی و به آب انداختن کشتی‌ها و ناوهای جنگی، اقدام به نظامی کردن آب‌های این منطقه نموده که این امر ضمن کنترل این کشور بر این پهنه آبی، کمک شایانی به افزایش قابلیت‌های نیروی دریایی پکن کرده است. توانایی نظامی چین این پتانسیل را دارد که به کل منطقه شرق آسیا گسترش پیدا کند و قابلیت‌های این کشور را از آسیا فراتر ببرد و درنهایت پکن را به یک قدرت بزرگی دریایی در مقیاس جهانی تبدیل

کند. در واقع، با گسترش و تسری قدرت دریایی چین به آب‌های شرق آسیا و دیگر مناطق آبی، خوشه‌ها و بلوک‌های قدرت به ضرر واشنگتن و متحدان منطقه‌ای آن تغییر خواهد کرد و موازنه قدرت به نفع پکن شکل خواهد گرفت. حضور نظامی چین در آب‌های بین‌المللی برای موقعیت مسلط واشنگتن در صحنه بین‌الملل تهدیدکننده است و بر نگرانی آمریکایی‌ها خواهد افزود. واقعیت امر این است که خیزش و بالا آمدن چین در شرق آسیا و به دست گرفتن معادلات منطقه، تهدیدی اساسی‌تر برای نظم تک‌قطبی آمریکا و حرکت به سمت نظم جهانی چندقطبی ارزیابی می‌شود و این امر می‌تواند به سست شدن و فروپاشی ستون‌های قدرت واشنگتن در آسیا و بین‌الملل کمک شایانی بخشد. این رفتارهای تند و قاطعانه پکن در دریای چین جنوبی و آب‌های اطراف آن، تهدیدی راهبردی برای مقامات کشورهای ساحلی و ایالات متحده محسوب می‌شود. به دنبال هراس و ترس کشورهای ساحلی از قدرت روزافزون چین، حجم خرید تسلیحات و ادوات نظامی در منطقه به شدت افزایش پیدا کرده است. واشنگتن به شدت از برهم خوردن ثبات و امنیت منطقه به دلیل مناقشات ارضی و ایجاد مسابقه تسلیحاتی در آسیا و اقیانوسیه نگران و تمام سعی خود را در جهت حفظ توازن قوا در شرق آسیا به کار بسته است. بازیگری که به توازن روی می‌آورد، نه تنها از منابع خود دفاع می‌کند، بلکه در تلاش است تا امنیت را به‌عنوان یک کالای عمومی برای تمامی بازیگران سیستم از طریق متوازن کردن تحقق بخشد. در واقع، موازنه قدرت، قانون رفتار دولت‌هاست؛ بدین معنا که آنان در صورت رویارویی با قدرتی متجاوز و برهم‌زننده تعادل، به تأسیس یک ائتلاف متوازن‌کننده مبادرت ورزیده و از ظهور قدرتی مسلط و برتر جلوگیری می‌کنند.

ایالات متحده آب‌های شرق آسیا از جمله دریای چین جنوبی را جزء منافع اصلی خود از جمله تجارت و سرمایه‌گذاری و همچنین صلح و امنیت منطقه‌ای به حساب می‌آورد و در این رابطه، به بهانه دفاع از آزادی ناوبری، حضور خود را در آب‌های این منطقه گسترش داده است. علاوه بر نگرانی ابتدایی آمریکا از صعود چین در آسیا، احساس تهدید کشورهای ساحلی از رشد روزافزون قدرت پکن باعث شده است این کشورها از گسترش چتر امنیتی واشنگتن در آسیا و اقیانوسیه استقبال کنند. ایالات متحده با انجام رزمایش‌ها و تمرینات نظامی مشترک با متحدان خود در آب‌های شرق آسیا، در تلاش است تا جلوی رشد فزاینده چین را در منطقه بگیرد و از این طریق پکن را از موضع قدرتمند خود در آسیا و اقیانوسیه به عقب براند. این مانورها و صف‌آرایی‌هایی نظامی هیچ کمکی به صلح و ثبات منطقه نخواهد کرد و در عوض به

توسعه رقابت‌ها و تنش‌ها در آسیا و اقیانوسیه منجر خواهد شد. این موضوع که چرا آمریکا و کشورهای هم‌پیمان در منطقه به توازن چین روی آورده‌اند، کاملاً از غنای تئوریک برخوردار است. با توجه به اینکه قدرت برتر واشنگتن و متحدان منطقه‌ای آن، از سوی چین به چالش کشیده می‌شوند؛ لذا پیدایش و گسترش مناقشه و رقابت‌ها در منطقه امری بدیهی و آشکار است. در چارچوب تئوری سیستمی کنت والتز، توازن یک الزام سیستمی است که آمریکایی‌ها باید آن را در جهت دفاع از منافع خود و نظم منطقه‌ای به‌عنوان یک کالای عمومی انجام دهند. پر واضح است که هر زمان دولت‌ها با قدرت غیر متوازن مواجه شوند؛ سعی خواهند داشت تا قدرت خود را افزایش دهند یا اینکه با دیگران متحد شوند تا توزیع قدرت را متوازن کنند. به همین خاطر است که کشورهای منطقه همچون ژاپن، فیلیپین، ویتنام، هند و ... در جهت مبارزه با تهدید چین که ناشی از توسعه و رشد قدرت اقتصادی و نظامی شتابان این کشور حادث شده است، مجبورند به سیاست توازن قوا که به وسیله رشته‌ای از اتحادها با ایالات متحده و توسعه قدرت داخلی خود به دست می‌آید، تکیه کنند. در واقع، ایالات متحده با حضور گسترده در منطقه آسیا و اقیانوسیه و گسترش مناسبات با کشورهای همسایه چین، در راستای کاهش قدرت پکن و جلوگیری از تغییر موازنه قدرت به ضرر واشنگتن شرکای راهبردی منطقه‌ای آن در جنوب شرق آسیا مبادرت می‌ورزد. حضور واشنگتن در آب‌های دریای چین جنوبی و تقابل با چین، ضمن توسعه تنش‌ها و پویایی معضل امنیتی، بازتاب منفی بر تجارت و سوداگری در منطقه خواهد داشت. این تقابل جویی‌ها و زورآزمایی‌ها علاوه بر این که امنیت اقتصادی و انرژی آسیا و اقیانوسیه را تحت تأثیر قرار خواهد داد، شبکه مهم کشتی‌رانی بین‌المللی را نیز مختل خواهد کرد.

۷. نتیجه‌گیری

دریای چین جنوبی با داشتن تنگه‌ها و سیستم بندرگاهی موقعیت بسیار مهمی دارد. این آبراهه استراتژیک همچنین یکی از مسیرهای تجاری کلیدی در جهان است. این امر نشان می‌دهد که این منطقه دریایی چقدر برای کشورهای منطقه و بین‌الملل، به‌ویژه آمریکا اهمیت دارد. از آنجایی که مالکیت انحصاری این منابع توسط چین باعث افزایش قدرت چین و این افزایش قدرت، سبب نفوذ بیشتر چین در نظام بین‌الملل و منطقه می‌شود؛ لذا این امر تهدیدی راهبردی برای منافع ملی و هژمونی واشنگتن در عرصه بین‌الملل محسوب می‌شود. چین در تلاش است تا دریای چین جنوبی را در انحصار خود درآورد و نفوذ آمریکا را در این منطقه کاهش دهد؛ زیرا پکن معتقد است

که اگر آمریکا نفوذ خود را در آب‌های سرزمینی افزایش دهد، نه صرفاً منافع تجاری و اقتصادی، بلکه منافع چندوجهی چین را نیز تهدید می‌کند. واشنگتن طی رقابت بر سر گسترش نفوذ با چین، برای تقویت همکاری‌های نظامی خود با متحدانش در حوزه هند-اقیانوسیه نظیر فیلیپین، ژاپن و ویتنام نیز تلاش کرده است. از سویی، کشورهای جنوب شرق آسیا نگران رشد چین هستند. برخی کشورهای این منطقه کماکان درگیری‌هایی در دریای چین جنوبی دارند و از رفتار ناوگان نظامی چین در برخورد با اتباع و نظامیان این کشورها، انتقادهایی را نسبت به چین مطرح می‌کنند. در واقع، کشورهای آسه‌آن در تلاش هستند تا با توسل به برتری نیروی نظامی آمریکا در منطقه، هزینه رفتارهای چین را در سطح منطقه‌ای بسیار افزایش داده و به نوعی منطق بازدارندگی در قبال چین ایجاد کنند. افزون بر مکانیسم‌های منطقه‌ای و نقش و جایگاه آمریکا در این مباحث، واشنگتن در جهت کنترل و کاهش قدرت چین در آسیای جنوب شرقی، اقدام به ایجاد موازنه دور از ساحل کرده است. آمریکایی‌ها با انباشت نیروها و تجهیزات نظامی در آب‌های آسیا و اقیانوسیه در صدد هستند تا قابلیت‌های گسترده‌ای را برای پاسخ به هرگونه تغییر احتمالی در مناسبات قدرت منطقه‌ای فراهم کنند. طبق تئوری والتز، فشارهای ساختاری، آمریکا و همچنین کشورهای منطقه را وادار می‌کند تا قدرت رو به ازدیاد چین را متوازن کنند. در واقع، توازن قوا که خود یک سیستم حفظ صلح است در اثر فشار ساختار در منطقه به وجود آمده است. این مکانیسم اجباری می‌تواند تا آینده‌ای قابل پیش‌بینی از ثبات در شرق آسیا محافظت کند.

این در حالی است که کشورهای جنوب شرق آسیا در روابط اقتصادی و تجاری خود، چین را به‌عنوان یک شریک راهبردی نگه داشته‌اند. از طرف دیگر، کشورهای آسه‌آن و آمریکا از روابط مستحکمی در عرصه بین‌الملل برخوردارند و این ارتباط توانسته منافع هر دو طرف را تأمین کند. در این راستا، آمریکا به عمده‌ترین شریک تجاری و سرمایه‌گذار خارجی در جنوب شرق آسیا تبدیل شده و در عین حال، متحدین سیاسی قابل اعتمادی در این منطقه در عرصه تقابل با چین پیدا کرده است. در اینجا نکته قابل بحث این است که اگرچه براساس تمهیدات نظری موازنه قدرت، کشورهای جنوب شرق آسیا تحت تأثیر تهدیدات و افزایش قدرت چین، خواهان حضور آمریکا در منطقه با هدف موازنه‌سازی قدرت پکن هستند؛ اما از طرفی، با توجه به روابط اقتصادی و تجاری فزاینده کشورهای آسه‌آن با چین، این کشورها در پاسخ به تهدیدات چین موازنه را به‌طور کامل انجام نمی‌دهند. بر مبنای اصول نظری موازنه

قدرت، دولت‌های در معرض تهدید در مقابل تجمیع و انباشت قدرت، با شکل دادن به ائتلاف واکنش نشان خواهند داد. این در حالی است که در موازنه ناکافی، دولت‌ها یا اقدام به موازنه نمی‌کنند و یا واکنش آنان کافی نبوده است. از این رو، با توجه به تأثیر و نقش آفرینی متغیر کشورهای آسه‌آن در روابط و رقابت آمریکا و چین در شرق آسیا، می‌توان گفت، الگوی رفتاری کشورهای جنوب شرق آسیا در این معادله براساس نظریه موازنه ناکافی یا کسری موازنه قابل بحث و بررسی است. به گونه‌ای که این کشورها در بازی آمریکا و چین در آسیا و اقیانوسیه به جای انجام موازنه کامل قدرت، جانب احتیاط را گرفته‌اند که این امر نقش به‌سزایی در تأمین منافع این کشورها و تضمین صلح و ثبات در جنوب شرق آسیا خواهد داشت.

فهرست منابع

الف - فارسی

- بصیری، محمدعلی؛ موسوی، سید حسام‌الدین و محمدعلی رعیتی‌نژاد (۱۳۹۱)، «خیزش نظامی چین، آمریکا و موازنه آسیایی»، فصل‌نامه پژوهش‌های روابط بین‌الملل، ۱۱(۴): ۸۳-۵۳.
- چگنی‌زاده، غلامعلی (۱۳۹۲)، «موازنه قوا و روابط راهبردی چین با ایالات متحده آمریکا»، فصل‌نامه روابط خارجی، ۵(۴): ۲۶۳-۲۲۷.
- رنجکش، محمدجواد و فرزانه برناه (۱۴۰۱)، «جایگاه سازمان‌های بین‌المللی در سازوکار موازنه نرم در عصرپساجنگ سرد»، فصل‌نامه پژوهش‌های بین‌الملل، ۱۲(۴۷): ۴۰۳-۳۷۱.
- سازمند، بهاره؛ عظیمی، ابوالفضل و علی‌اکبر نظری (۱۳۸۹)، «نظریه موازنه قدرت والتز: نقد و بررسی کارآمدی آن در عصر حاضر»، فصل‌نامه روابط خارجی، ۲(۴): ۲۷۴-۲۵۱.
- سازمند، بهاره و روح‌الله محمدی (۱۴۰۳)، «آسه‌آن و رقابت چین و ایالات متحده آمریکا در جنوب شرق آسیا»، فصل‌نامه مطالعات راهبردی سیاست بین‌الملل، ۱۷(۱): ۱۴۷-۱۱۳.
- شفیعی، بابک؛ کریمی‌پور، یدالله؛ متقی، افشین و کوثر کریمی‌پور (۱۴۰۴)، «بررسی احتمال ابرقدرتی چین در برابر آمریکا با تأکید بر بررسی فضای حیاتی چین در دسترسی به آب‌های بین‌المللی»، فصل‌نامه جغرافیا و برنامه‌ریزی منطقه‌ای، ۱۵(۱): ۱۸۲-۱۶۳.

- طباطبایی، یگانه سادات و هنگامه البرزی (۱۳۹۹)، «منازعه بر سر جزایر و منابع دریای جنوب چین»، فصل‌نامه سیاست خارجی، ۳۴(۲): ۱۱۶-۸۵.
- میرترابی، سعید و محمدباقر علی‌تبار فیروزجایی (۱۳۹۵)، «راهبرد امنیتی روسیه در دوره ۲۰۱۵-۲۰۰۵؛ از موازنه‌گرایی نرم تا موازنه‌گرایی سخت»، فصل‌نامه تحقیقات سیاسی و بین‌المللی، ۸(۲۹): ۶۲-۳۱.

ب- انگلیسی

- Allison, Graham(2017), *Destined for War: Can America and China Escape Thucydides's Trap?*, Houghton Mifflin Harcourt, pp. 1-384
- Amin, Fouzia And Zafar Hassan(2024), "Territorial Disputes in the South China Sea: Economic Implications for the Region", *Sir Syed Journal of Education & Social Research*, 7(1), pp. 1-6
- Bosbotinis, James(2021), "US Maritime Strategy and the South China Sea", *SCSPI*, Available at: <http://www.scspi.org/en/dtfx/us-maritime-strategy-and-south-china-sea-1>
- Cardenas, Nicky C. (2020), "Military Competition between the United States and China in the South China Sea: A Critical Analysis", *Expeditions with MCUP*, 12(32), pp. 1-18
- Cordesman, Anthony H. And Arleigh A. Burke and Max Molot (2019), "The Critical Role of Chinese Trade in the South China Sea", *Centre for Strategic and International Studies*, pp. 336-343
- De Castro, Renato Cruz(2024), "Exploring the Philippines' Evolving Grand Strategy in the Face of China's Maritime Expansion: From the Aquino Administration to the Marcos Administration", *Journal of Current Southeast Asian Affairs*, 43(1) 94-119
- Fravel, M. Taylor (2011), "China's Strategy in the South China Sea", *Journal of Contemporary Southeast Asia*, 33(3), pp. 292-319
- Guoqiang, Liu(2015), "China Sea Oil and Gas Resources", *China Institute of International Studies*, Available at: <https://www.scribd.com/document/478388235/China-Sea-Oil-and-Gas-Resources-China-Institute-of-International-Studies>
- Hanif Zaki, Amril AHZ(2024), "Analysis of america, china, and indonesian conflict styles in The South China Sea 2018-2023", *Global: Jurnal Politik Internasional*, 26(1), pp. 115-142
- Kaplan, Robert D. (2011), "The South China Sea Is the Future of Conflict", *Foreign policy*, <https://foreignpolicy.com/2011/08/15/the-south-china-sea-is-the-future-of-conflict/>
- Katsenstein, Peter J. (1990), "Analyzing change in International Politics: The New Institutionalism and Interpretative Approach", *MPIFG Discussion Paper*, No. 10, pp. 1-33
- Macaraig, Christine Elizabeth And Adam James Fenton(2021), "Analysing the causes and effects of the South China Sea Dispute", *The Journal of Territorial and Maritime Studies*, 8(2), pp. 42-58
- Md, Rubel Mia And Jill L. Tao And Chad David Anderson(2024), "The South China Sea Dispute And Regional Response", *Quest Journal of Management and Social Sciences*, 6(1), pp. 74-86

- Mehboob, Shazia (2018), "Sino-US Geostrategic Competition in the South China Sea: Contextualising Rivalries, Interests, and Strategies", *Orient Research Journal of Social Sciences*, 3(2), pp. 204-218
- Nawaz, Adnan And Muhammad Zeeshan And Ehsan Ul Haq(2025), "A Comparative Analysis of Sino-Us Competition in the Indo-Pacific Region", *Journal of Political Stability Archive*, 3(1), pp. 142-156
- Nguyễn, Anh Cường And Minh Tiến Phạm And Việt Hùng Nguyễn And Bách Hiếu Trần (2024), "Explaining the increase of China's power in the South China Sea through international relation theories", *Cogent Arts & Humanities*, 11(1), pp. 1-17
- Pant, Harsh V. (2021), "he strategic signal of an Indian presence in the South China Sea", *Observer Research Foundation*, Available at: <https://www.orfonline.org/research/strategic-signal-indian-presence-south-china-sea>
- Rahn, Wesley(2018), "France and Britain oppose China in the South China Sea", *DW*, Available at: <https://www.dw.com/en/south-china-sea-france-and-britain-join-the-us-to-oppose-china/a-44422935>
- Southgate, Laura(2019), *ASEAN Resistance to Sovereignty Violation: Interests, balancing and the role of the vanguard state*, Bristol University Press, PP. 1-294
- Sutter, Robert G. And Chin-Hao Huang (2023), "Xi Moderates to US and Others Amid Continued Competition", *Comparative Connections: A Triannual E-Journal of Bilateral Relations in the Indo-Pacific*, 24(3), pp. 81-90
- Verblaauw, Douglas J. (2021), "Degrading China's Integrated Maritime Campaign", *Joint Force Quarterly*, No. 103, pp. 54-61
- Vo, Hung And Binh Nguyen And Hiep Tran And Thao Bui (2023), "US-China rivalry in Southeast Asia region: a study on the South China Sea case", *Journal of Liberty and International Affairs*, 9(1), 336-351
- Waltz, Kenneth N. (2008), *Realism and International Politics*, Routledge, pp. 1-376
- Weaver, David Bruce(2015), "Tourism and the Chinese Dream: Framework for engagement", *Annals of Tourism Research*, 9(51), pp. 1-32
- Weblord (2019), "The importance of the South China Sea. US Embassy & Consulates in the United Kingdom", 12 July, Available at: <https://uk.usembassy.gov/the-importance-of-the-south-china-sea/>
- Weisel, Barbara(2025), "For ASEAN Members, Trump's Bilateral Trade Deals May Be the Least-Worst Option", *Carnegie Endowment for International Peace*, 27 October, Available at: <https://carnegieendowment.org/emissary/2025/10/malaysia-cambodia-trade-deal-trump-tariffs-asean-skeptical?lang=en>
- Widian, Rizky And Arimadona Arimadona(2018), "Cooperation And Security Dilemma In The South China Sea", *Jurnal Global Strategis*, 12(2), 91-106
- Zhou, Weifeng(2015), "China's growing assertiveness in the South China Sea", *Elcano Royal Institute*, Available at: <https://www.realinstitutoelcano.org/en/analyses/chinas-growing-assertiveness-in-the-south-china-sea/>